

Sword's and Diamonds

Sanguinem Luno

Sword's and Diamonds
Sanguinem Luno

Alfredo Hurtado

Ik wil alle mensen bedanken die mij altijd gesteund, vertrouwd en vooral geloofd hebben:

Dank aan mijn geweldige vrouw; Joy zonder haar constante steun zou niets van dit alles mogelijk zijn geweest, aan mijn prachtige kinderen die me altijd voeden met hun ideeën en me motiveren om te blijven schrijven, dank aan Storyland voor geloven in mijn verhalen, dank aan mijn oude en goede vriend; Gerald (die ik als een broer beschouw), hij wachtte altijd tot ik klaar was met een van mijn verhalen zodat hij het kon lezen, dank aan mijn oude en goede vriend; Diego (mijn andere broer van andere ouders) hij was er elke keer als ik met een nieuw verhaal kwam en natuurlijk dank aan al mijn “roleplayer” vrienden die in mijn D&D avonturen stapten; Dank aan : Koko (ook voor het geweldige cover), Dani, Isi, Elle, Juanjo, Rosa, Joel, Johansen, Ricardo, Benny...

Hoofdstuk Een: De Drow

Twintig dagen lang staat de rode maan aan het firmament en verandert de marineblauwe kleur van de nacht in bloedrood, deze maan staat bekend als Sanguinem Luno, twintig dagen lang krijgen de wezens die bekend staan als “kinderen van de nacht” meer macht en hoewel ze tot nu toe nog niet tegen de andere rassen in opstand zijn gekomen, zullen ze dat spoedig doen, want in de schaduwen is een oude figuur uit zijn gevangenis ontsnapt en zint op wraak.

Zestien dagen waren verstreken sinds de jonge drow zijn verwoeste dorp verliet op zoek naar wraak, een zwaar bewapende groep zwarte orcs had hen ‘s nachts bij verrassing aangevallen, de orcs vielen pas aan in de nacht van Driannas, er was iets mis en de drow wist het, het was onmogelijk voor die orcs om van die nacht te weten, traditie schrijft voor dat alleen het bruidspaar en de dorpshoofd de details van het feest kennen. Geen van de andere rassen kende de rituelen van de drow tafels, dat betekende dat een van zijn broers hen had verraden, maar de gedachte alleen al was onaanvaardbaar, er was geen andere drow meer in leven, alleen hij en zijn geliefde Aiteh, de nacht dat de orcs aanvielen hadden ze haar gegijzeld, de jonge drow kon haar geschreeuw nog steeds horen, iedere keer als hij zijn ogen sloot.

¡Help me! – Inad red me! Inad red me! Inad red me! Inad red me!
Inad red me! Inad red me! Inad red me! Inad red me!

De pijnlijke herinnering aan zijn geliefde die halfnaakt over de grond werd gesleept, ontlokte de drow een traan.

-Zwarte orcs nemen nooit gijzelaars, dat moet het idee van die mens geweest zijn – herinnerde Inad zich.

Die nacht waren de zwarte orcs goed gevormd, hun generaal; een imposante zwarte orc met slechts één oog die zichzelf Kroeth; de vernietiger noemde, viel zes donkere elfen aan, zijn stalen knots verbrijzelde de schedels van zijn vijanden, hij was het die Aiteh gevangen nam, maar hij deed het op bevel van die mens met de zwarte hoed en sinistere blik, het litteken dat zijn gezicht tekende deed ons begrijpen dat hij geen normaal mens was, niemand kon zo'n litteken aan de linkerkant van zijn gezicht hebben en toch nog een intact oog hebben. Toen de strijd beslist was, marcheerden de zwarte orcs naar het woud van Qu'hali, geleid door generaal Kroeth en met zich meenemend de mooie elf, een andere kleine groep vertrok naar de vlakten, hun leider die mysterieuze mens, die glimlachend de lijken om zich heen overzag. Inad was woedend en hoewel hij hem achterna wilde gaan, kon hij dat niet; Zijn voornaamste doel was zijn geliefde te redden, dus volgde hij het spoor van de zwarte orcs door het woud, hij vond onderweg enkele duistere elfen en er kwamen er nog meer aan en toen hij samen met een klein leger op de orcs afstormde, was generaal Kroeth hem te machtig en verpletterde zoveel mogelijk drow als hij kon, Inad had geen andere keus dan zich terug te trekken, veel van zijn soldaten lieten hem in de steek, maar toch stopte Inad niet met proberen, toen hij eindelijk alleen gelaten was bedacht hij een beter plan, hen volgen en hun schaduw worden, uitvinden waar de mens was en hem doden. De drow werd de schaduw van de orcs en toen hij het het minst verwachtte, was Aiteh verdwenen.

-De goblins hebben het pakje ontvangen, meneer – meldde een kleine zwarte ork aan Generaal Kroeth.

-Verzamel alles, we moeten naar het paleis, de meester wacht - beval Kroeth, de orcs gehoorzaamden onmiddellijk aan de bevelen van hun generaal.

-De orcs gehoorzamen iemand, een wezen dat zij meester noemen, misschien is het die mens, misschien is Aiteh daar, dat moet ik te weten komen – dacht Inad terwijl hij zich opmaakte om een orc te overrompelen die vertraging had opgelopen.

Het kostte hem niet veel tijd om de ork te verslaan, Inad had een grote vaardigheid in het gebruik van de twee zwaarden, de eerste snede landde in de keel van de ork waardoor hij niet om hulp kon roepen, de tweede snede was net zo snel als de eerste en landde op dezelfde manier in de keel van de ork, waardoor zijn hoofd door de lucht vloog. Inad doorzocht het lichaam op aanwijzingen en vond een briefje met de locatie van een groep goblins, de drow ging onmiddellijk op weg naar de verwoeste gevangenis.

Hoofdstuk Twee: De Verwoeste Gevangenis

-Dan zal ik de eerste wacht nemen – zei een mooi jong elfenmeisje.

-Akkoord – knikte de jonge karmozijnrode mens.

De jonge elf stopte haar pas en greep de arm van de mens om haar tegen te houden.

-Wat is er Shirka? – vroeg de roodharige mens.

Shirka bewoog haar in de richting waar ze heen gingen.

-Wie je ook bent, je kunt maar beter weggaan – verklaarde Shirka.

-We zijn met z'n tweeën tegen één – voegde de mens eraan toe.

Achter een stevige boom stond een andere elf, hoewel zijn kleren niet zo glimmend waren als die van de mens, kon men zien dat ook deze elf het leed van de strijd en de pijn van iemand verliezen had gekend.

-Ik zal ze geen kwaad doen – waagde de elf, zijn handen opheffend om te laten zien dat hij niet uit was op een gevecht.

-Jullie zouden ons nooit aanraken – antwoordde Shirka terwijl hij een van zijn pijlen op zijn boog plaatste.

-Mijn naam is Arrdi, aangenaam kennis te maken – stelde de elf zich voor.

-Ik ben Shirka, mijn metgezel is Elle – antwoordde de elf, terwijl ze de pijl weer in haar boog stak.

-Wat deed je verstoppt achter die boom? – vroeg Elle nieuwsgierig.

-Ik volg al een paar dagen een bloedspoor – verklaarde Arrdi terwijl hij naar de bloedvlekken op de grond wees, Shirka controleerde het spoor, nog niet zo lang geleden was een groep kobolden die kant op gekomen, een van hen droeg een vastgebonden vrouw, ze had een wond aan haar linkerbeen vanwaar het bloed uitkwam.

Even dacht Shirka dat het een valstrik kon zijn, misschien werkte die elf wel samen met de goblins en wilden ze alleen hun bezittingen stelen, het zou niet de eerste keer zijn dat elfen en goblins samenwerkten.

-De dief spreekt de waarheid – zei een dikke stem.

Een lange, stevige figuur verscheen achter Arrdi.

De jongeman, een mens van ongeveer zesentwintig jaar oud, met krullend, git kleurig haar, droeg een wit harnas en droeg een zwaard bedekt met de symbolen van de godsverering.

Elle bleef de nieuwkomer aankijken met ogen van bewondering en verlangen, hoewel zij de titel van geestelijke had verworven, hield zij zich niet aan alle regels tot op de letter, zij had een andere opvatting over wat de orde van geestelijken zou moeten zijn en onder die opvattingen behoorde het hebben van vleselijke betrekkingen met iemand niet gestraft te worden.

-Mijn naam is Alarick, ik reisde langs deze route toen ik dit individu zag - stelde de mens zich voor, - ik volgde dit bloedspoor al drie dagen, ik vond niets verdachts totdat ik deze jonge elf zag; hij volgde ook het bloed, dus besloot ik hem in de gaten te houden –

-Mijn zus is ontvoerd, dit bloedspoor is de enige aanwijzing die ik naar haar heb – bekende Arrdi.

Enkele minuten lang zei niemand iets, maar Arrdi kon in de ogen van de anderen de verkleuring zien die je krijgt als je een belangrijk iemand verliest, de mensen die voor hem stonden hadden ook iemand verloren.

Shirka draaide zijn hoofd snel naar links

-Er komt iets aan – waarschuwde de elf.

-Het is waarschijnlijk een groep kobold's,- verzekerde Arrdi haar.

-Zwijg! – Elle onderbrak, starend naar haar partner.

-Twee groepen, een van kobold's, de andere van... - ze pauzeerde even om de lucht op te snuiven, - Thrasgoths; de andere groep zijn goblins – bevestigde ze.

-Hoeveel schat je er? – vroeg Arrdi.

-De kobolds reizen in groepen van vijf, de goblins in groepen van zes – snauwde Alarick. – Als we geluk hebben, reizen de kobolds in groepen van drie en de goblins in groepen van vier –

-Zeven vijanden van wie we informatie kunnen verzamelen – mijmerde Arrdi.

-Laten we ons achter de bosjes verstoppen en toeslaan wanneer ze het het minst verwachten – zei de paladijn, terwijl hij naar elk van zijn nieuwe strijdmakers keek.

Ze knikten allemaal hun goedkeuring naar de paladijn. Zij verstopten zich en keken naar het pad waar de wezens zouden komen, een ogenblik lang konden zij niets zien dan het groen van de bomen en de donkerbruine kleur die het pad verraadde waar de vijanden zouden verschijnen, totdat zij hen eindelijk zagen.